

allerede paa Forhaand, idet jeg først udtaler, at det ærede Mindretal jo selv vil forklare og anbefale sit Vædringsforslag, gøre opmærksom paa, at hvis man vedtager det, saa risikerer man jo dette, at Loven ikke kommer frem i Aar. Vædringsforslaget gaar ud paa, at Lovforslaget, som det nu foreligger efter 2den Behandling her i Folketinget, kommer til at gælde for et Aar, men der er jo ikke stor Sandsynlighed for, at den højtærede Justitsminister vil gaa ind paa at modtage for et Aar den Lov, som han i det hele ikke er villig til at gaa ind paa.

Maaske jeg maa benytte Lejligheden til at sige nogle Ord til Tak for nogle Ytringer, der kom fra den højtærede Justitsminister ved Sagens 2den Behandling, nogle Ytringer, der kom som Svar paa, hvad jeg havde udtalt om Nedsættelse af en Kommission. Det glæder mig, at den højtærede Minister nu ser saaledes paa Sagen, at ogsaa han finder det at være den rimeligste Vej til at naa til en Ordning af vore Medicinalforhold i det hele taget. Maaske jeg maatte supplere mine Udtalelser i den Retning fra forleden med en en ganske enkelt Udtalelse, og det er den: Var det ikke muligt, dersom Kommissionen kunde blive nedsat nogenlunde hurtig, at den som forberedende Arbejde kunde tage selve det her foreliggende Spørgsmaal op, og at der da maaske aldeles foreløbig allerede til næste Samling kunde fra Kommissionens Side foreligge Forslag i Retning af Takster o. s. v., som man kunde have særlig Nytte af ved Sagens Behandling her i Tinget? Hvis det var muligt at faa Kommissionen nedsat saa hurtig, og hvis dens Opmærksomhed blev henledet paa, at det, den først maatte befatte sig med, var dette Spørgsmaal, tror jeg, det kunde gaa, som jeg her har tilladt mig at antyde. Jeg skal anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget med de Vædringer, som ere foreslaaede af den højtærede Justitsminister, og som ere tiltraadte af Udvalgets langt overvejende Flertal.

N. J. Jensen: Som bekendt var Udvalget enigt i at indstille de Vædringer, som blev vedtagne ved 2den Behandling, og som nu foreligger som en Del af Lovforslaget til 3dje Behandling, og jeg stønner ikke, at der er nogen Grund til nu at foretage nogen Vædring i dette Lovforslag. Det er jo særlig eller udelukkende § 1, som det drejer sig om, nemlig Afgiften. Der har man været betænkelig ved at fastslaa en saadan Afgift, som her findes i Lovforslaget; men jeg tror ikke, der er synderlig Grund til

denne Betænkelighed. Farmaceutisk Medhjælperforening har udtalt sig om denne Sag i Aar den 30te Januar, og den har foreslaaet, at der skulde svares en Afgift af 3 Procent af de første 10.000 Kroners Omsætning, og derefter skulde Afgiften forøges med 1 pCt. for hver 5.000 Kr., til vi komme op til en Afgift af 10 pCt. Jeg synes, at naar Farmaceutisk Medhjælperforening, som rummer de Folk, der i Fremtiden skulle overtage de Apoteker, der blive ledige, altsaa i dette Tilfælde foreslaar en Afgift paa dem selv, saa kan der ikke i saa Henseende være nogen Betænkelighed; man kan være temmelig overbevist om, at de ikke have foreslaaet større Afgifter, end de vare sikre paa, at de kunde bære. Og naar man hermed sammenligner Forholdene ved de personlige Apoteker og ser, hvilken Omsætning, de have, saa synes jeg heller ikke, at Sagen bliver saa betænkelig. Der findes jo for Øjeblikket her i Landet, saa vidt jeg ved, 79 personlige Apoteker, og de have efter Opgivelserne en Omsætning af 1,600,000 Kr. om Aaret; det bliver i Gennemsnit 20,000 Kr. eller lidt derover for hvert personligt Apotek her i Landet, og jeg tror nok, man kan være enig om, at Apotekerne have en saa betydelig Gevinst paa deres Handel, at det, naar de have en Omsætning, som er gennemsnitlig saa stor, slet ikke vil være forbundet med Fare at paalægge dem en saadan Afgift, som her er omtalt. Det oplyses endvidere, at af disse 79 personlige Apoteker er der kun 13, som have en Omsætning af under 10,000 Kr.; de fleste have altsaa derover; og jeg synes derfor, at de Oplysninger, som ere fremkomne fra den nævnte Side — og det maa man dog kalde en kompetent Side — maa være overbevisende for os her om, at der ikke er nogen Fare ved at gaa ind paa at fastslaa en saadan Afgift. For øvrigt er det jo bekendt, at dersom det skulde vise sig, at vi skulde komme til den Erkendelse, at Afgiften er enten for lille eller for stor, have vi jo dog Lejlighed til siden hen at lave Loven om; men jeg har i Forening med det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgrebs (Frederiksen) stillet Forslag om, at man lader den Bestemmelse søje til, at Loven kun skulde gælde til den 1ste April næste Aar, altsaa 1895; og for saa vidt man altsaa i Løbet af denne Tid skulde opdage, at der var nogen Fejl ved Loven, kunde den jo rettes. Dette kunde man maaske fra den Side, som har sluttet sig til den højtærede Justitsministers Vædringsforslag, sige: Ja, det samme kunne vi jo opnaa ved at tiltræde disse Vædringer. Men dertil vil jeg sige: Nej, det samme kunne